

[Jørgen Jørgensen.]

at man vil give saa og saa meget for den, men derved, at de skal afgive et bindende Tilbud, saaledes at de faar en vis Forpligtelse over for den Mand, som, hvis han tager imod Tilbuddet, maa gaa fra sin Ejendom. Men samtidig aabner man Mulighed for, at den Mand, der sidder i Ejendommen, kan undgaa at forlade den, saaledes som Tilfældet vilde blive, hvis der blev foretaget Tvangsauktion, men kan faa Lov til at fortsætte, hvis han indrømmer den Værdis Tilstedeværelse, som hans Kreditor i dette Tilfælde har sat. Jeg tror, at det vil bidrage til noget at fjerne den Kritik, der rettes mod Akkordordningen, og jeg anser denne Maalestok for Ejendomsværdien og Grænse for, hvor Indefrysning skal finde Sted, for at være af stor Betydning.

Jeg finder ogsaa, det er et rimeligt Hensyn at vise de Haandværkere og handlende, der har været med til at opretholde Ejendommens Drift, at de kan faa udbetalt 20 pCt. af deres Tilgodehavende, hvis de foretrækker det for at lade deres Tilgodehavende indefryse. I det hele tror jeg, der er en voksende Forstaaelse af, at Landbruget og disse Haandværkere og handlende staar i saa nært indbyrdes Samarbejde, at de bør hjælpes ad med at komme over de øjeblikkelige Vanskeligheder. Begge Parter er interesseret i, at Landbrugets Vanskeligheder bliver de mindst mulige. Begge Parter er interesseret i, at den Afvikling, der maa finde Sted, sker paa en saa lempelig Maade som muligt.

Jeg ønsker allerede her at sige, at naar man et andet Sted har foreslaaet, at Landbruget selv gennem sine Salgsforeninger skal yde et væsentligt Bidrag til at sikre Haandværkere og handlende de Beløb, der skyldes dem, saa anser jeg dette for et Udtryk for — og jeg tror, det vil blive forstaaet i Landbrugskredse —, at vi gerne vil yde et Bidrag for at bevare det gode og nødvendige Samarbejde, der har været mellem Landbruget og de Befolkningsklasser, der her er Tale om. Vi føler vore Interesser nøje knyttet sammen, og for det Arbejde, der skal gøres i Fremtiden, hvor vi gerne fortsat skulde finde hinanden i godt Samarbejde, vil det være af Værdi, at Landbruget solidarisk her viser det Hensyn over for de andre Befolkningsgrupper, som der kan vises ved paa den ene eller den anden Maade at yde et Bidrag fra Landbrugets Organisationer, saaledes som der her er Tale om. Jeg ved vel, at man i mange Kredse vil finde det mærkeligt, at Mejerierne i Øjeblikket skulde yde et Bidrag

til noget saadant, men der er maaske ogsaa andre Omraader, hvor vi kunde inden for Landbruget finde de Midler, som der her er Tale om; det er i hvert Fald et Spørgsmaal, man kan drøfte i Udvalget, om der er Mulighed for at skaffe disse Penge til Veje paa anden Maade.

Det Spørgsmaal har været rejst ogsaa i Dag af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, om man ikke hellere skulde gennemføre Foranstaltninger, der gjorde det muligt for Landbruget at betale den Gæld, det havde eller i hvert Fald en større Del, end Tilfældet er nu, ved prishævende Foranstaltninger af den ene eller den anden Art, og det ærede Medlem nævnte i denne Forbindelse, at man skulde søge at lette Landbrugets Udgifter ved at gøre de faste Skatter mindre. Det ærede Medlem tillagde dette Spørgsmaal saa stor Betydning, at han mente, at Rigsdagen havde et meget betydeligt Ansvar for, at Landbrugskrisen nu var blevet til det, den var, fordi man ikke i Tide havde lettet Landbrugets Skatter. Jeg tror nu, at det ærede Medlem i høj Grad overvurderer, hvad Skatterne betyder i Landbruget, de betyder 5—6, højst 8 pCt. af Landbrugets Udgifter.

Men naar det ærede Medlem saa siger, at det, man skulde søge at undgaa, var at skabe Forhold, der gjorde det vanskeligt for den kommende Slægt at komme i Gang med Landbrugsarbejde, maa jeg rigtignok sige, at hvis det ærede Medlem virkelig tror, at man gør det lettere for Fremtidens Landmænd ved at ophæve Ejendomsskatterne, tager han i høj Grad fejl. Det ærede Medlem vil ogsaa meget godt vide, at hvis man gennemfører en meget betydelig Lettelse i Skatterne, vil de før eller senere bundfælde sig i Priserne, da vil det kapitaliseres, da vil det betyde mere Gæld for de kommende Slægter, da vil det betyde, at der skal skaffes Indtægter til de Formaal, som nu engang skal løses, ad anden Vej, og at disse Folk ogsaa vil komme til at give deres Bidrag dertil samtidig med, at de kommer til at forrente den paagældende Kapital, som da har faaet en sikker Plads i de danske Landbrugsejendomme. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem som Talsmand for Ungdommen skal sige: Tag Ejendomsskatterne væk. Det vilde betyde det stik modsatte, nemlig mere Gæld for den kommende Slægt.

Naar det ærede Medlem lægger et stort Ansvar paa Rigsdagen, fordi man ikke har ændret disse Skatter, gør jeg dog opmærksom paa, at disse Skatter er sat ned, idet Amtsskatterne i Dag er mere end 20 Mill. Kr. mindre, end de var under Højkonjunkturerne. Hvis Privatkapitalen havde vist den